

Arrest

nr. 65 820 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 maart 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat verzoeker reeds op 4 november 2010 een asielaanvraag heeft ingediend te Crotone, Italië.

Op 4 januari 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 10.1 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 21 februari 2011 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 5 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard om reden dat de aanvraag van verzoeker geen adres van effectieve verblijfplaats in België bevat. Deze beslissing wordt op 22 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*S.(…), A.T.(…) (R.R.: (…))
nationaliteit- Irak
geboren te Bagdad op (…)
adres: (…) 3800 SINT-TRUIDEN*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter- § 3, 1° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

Betrokkene deed in de aanvraag woonstkeuze bij zijn advocaat, er werd echter in de aanvraag geen adres van de effectieve verblijfplaats in België opgegeven. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk (…)”

Op 29 maart 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard om reden dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt op 4 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), ter kennis gebracht aan verzoeker op dezelfde dag. Verzoeker weigert deze beslissing voor kennisname te ondertekenen. Op 9 mei 2011 stelt verzoeker hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep wordt bij arrest nr. 61.307 van 11 mei 2011 verworpen om reden dat er geen ernstige middelen in het verzoekschrift werden geformuleerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker eveneens een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (kenmerk RvV: X).

Eveneens op 4 mei 2011 wordt aan een beslissing betekend tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker aangaande de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift de toepassing vordert van “artikel 39/76, al.2,1^o” van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker in huidig geschil waarin de Raad optreedt als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §2, van de

vreemdelingenwet, niet dienstig de toepassing van een wetsartikel kan inroepen dat het contentieux betreft van beroepen die ingediend worden tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in asielzaken en waar de Raad optreedt conform het gestelde in artikel 39/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt *“reden waarom het u behage, onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning. En alle nog aan te halen redenen gedurende de loop van het geding”*, wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht; artikel 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en de appreciatiebevoegdheid”*.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd”

Volgens vaste rechtspraak:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt een onderzoek van artikel 9ter, §3,1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vereist de vermelding van het adres van de effectieve verblijfplaats van de aanvrager.

De doelstelling van de wetgever bestaat erin om kennis van de verblijfplaats van de aanvrager aan de verwerende partij te geven. Bovendien dient om verwerende partij in staat te stellen van het adres te kunnen verifiëren dat de aanvrager effectieve in België verblijft (stuk 4).

In casu, verblijf verzoeker in het Opvangcentrum Bevingen te (...), waar hij het voordeel van materiële steun van FEDASIL heeft.

Voormeld opvangcentrum is een Federale opvangcentrum die door verwerende partij aan verzoeker werd toegewezen als verplichtplaats van inschrijving.

De regularisatieaanvraag bevat het referentienummer van verwerende partij, zijnde 6722229 (stuk 4).

Aan de hand van haar eigen referentienummer heeft verwerende partij kennis van het adres van de effectieve verblijfplaats van verzoeker in België. Verwerende partij heeft het adres van verzoeker als een geldig adres geverifieerd.

De kennis van verwerende partij omtrent het adres van verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing alwaar het adres van de effectieve verblijfplaats van verzoeker in België werd opgenomen, zijnde (...) (stuk 1).

Dienvolgens is de doelstelling van de wetgever bereikt.

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Met andere woorden is de motivering van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplichten en artikel 9ter, § 3 1° eerste lid van de Vreemdelingenwet. De appreciatiebevoegdheid wordt eveneens geschonden door de bestreden beslissing."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen met name dat de aanvraag onontvankelijk is aangezien bij deze aanvraag geen adres van de effectieve verblijfplaats werd opgegeven.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij tot een onredelijk besluit is gekomen, beoogt hij de schending op te werpen van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker vraagt hem een voordeel toe te kennen, met name de regularisatie van zijn verblijfstoestand in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Vooreerst betoogt verzoeker dat verweerder op de hoogte was van zijn verblijfplaats in België aangezien verweerder het opvangcentrum waar hij verblijft zelf heeft toegewezen aan verzoeker. Het is echter niet verweerder, maar het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, dat verzoeker heeft toegewezen aan het desbetreffende opvangcentrum. Bovendien heeft het sectoraal comité voor de federale overheid op 9 juni 2011 (FO nr. 12/2011) een besluit genomen waarbij werd geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen toegang krijgt tot de gegevensdatabank van het Federaal agentschap voor opvang van asielzoekers. Bovendien blijkt uit dit besluit dat de gegevens waartoe verweerder wel toegang heeft niet steeds accuraat zijn, zodat ook het loutere feit dat verweerder de beslissing gestuurd heeft naar het adres van verzoeker en aldus op de hoogte was van de verblijfplaats niet relevant is. *In casu* blijkt verzoeker inderdaad op dit adres te verblijven, doch zoals blijkt uit voormelde bespreking heeft verweerder geen enkele zekerheid dat het adres dat terug te vinden is in de stukken van het administratief dossier nog steeds actueel is. Van verweerder kan aldus niet worden verwacht dat hij op de hoogte was van de verblijfplaats in België van verzoeker indien verzoeker niet zelf aangeeft in zijn aanvraag waar hij verblijft in België. Hoe dan ook, stelt artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België moet worden vermeld. Verzoeker kan niet verwijzen naar de teleologische interpretatie van de wettekst aangezien de bewoordingen van deze wettekst bij een eenvoudige lezing ervan voldoende duidelijk zijn. Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op verweerder. Verzoeker heeft nagelaten melding te maken van zijn effectieve verblijfplaats in zijn aanvraag. Dit wordt geenszins betwist door verzoeker. Aangezien verzoeker geen melding heeft gemaakt van de effectieve verblijfplaats in België terwijl de vreemdelingenwet op dit vlak zeer duidelijk is, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Het staat verzoeker echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen welke voldoet aan alle wettelijke vereisten.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU